

Sygn. akt II PZ 30/10

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Hajn (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Katarzyna Gonera

SSN Romualda Spyt

w sprawie z powództwa W. P.

przeciwko Ministerstwu Sportu i Turystyki w Warszawie

o wynagrodzenie za pracę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 października 2010 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 11 marca 2010 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Powód W. P. dnia 11 grudnia 2009 r. wniósł skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z 5 grudnia 2007 r.

W uzasadnieniu skargi podniósł, że wyrokiem z 30 kwietnia 2007 r. w pkt III Sąd Okręgowy zasądził na jego rzecz od Ministerstwa Sportu w Warszawie kwotę 20.230,81 zł tytułem wyrównania świadczenia budżetowego. Sąd Apelacyjny na skutek apelacji strony pozwanej zmienił wyrok w tej części i powództwo oddalił. W związku z treścią wyroku Sądu Apelacyjnego powód złożył skargę kasacyjną. Została ona jednak przez Sąd Apelacyjny odrzucona w oparciu o przepis art. 130² § 3 k.p.c. Tymczasem, zdaniem powoda, przepis ten w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2009 r. jest „niezgodny z obowiązującą Konstytucją, na co wskazała

również w swoim zdaniu odrębnym do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 14 września 2009 r. (SK 47/07) sędzieja tego Trybunału Teresa Liszcz”. Tym samym zdaniem powoda postanowienie Sądu Apelacyjnego z 26 marca 2008 r. o odrzuceniu skargi kasacyjnej bez wezwania do uzupełnienia wymaganej od niej opłaty było dotknięte istotną wadą prawną wskutek niezgodności z Konstytucją. To uzasadnia odwołanie się powoda do art. 403 § 2 k.p.c.

Sąd Apelacyjny postanowieniem z 11 marca 2010 r. odrzucił skargę powoda o wznowienie postępowania. W uzasadnieniu postanowienia Sąd Apelacyjny podniósł, że skarga podlegała odrzuceniu z mocy art. 410 § 1 k.p.c. Powód jako podstawę skargi wskazał art. 403 § 2 k.p.c. Przepis ten stanowi, że żądanie wznowienia postępowania może być oparte na późniejszym wykryciu takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Domagając się wznowienia postępowania na tej podstawie powód równocześnie nie wskazał tego rodzaju okoliczności lub środków dowodowych. W rezultacie skarga o wznowienie postępowania podlega odrzuceniu także wtedy, gdy wskazana w niej podstawa faktycznie nie występuje. Powód formułując skargę odniósł się, jak to wskazano wyżej, do art. 403 § 2 k.p.c. Natomiast argumentując ją przedstawił swoje zastrzeżenia do postanowienia Sądu Apelacyjnego z 26 marca 2008 r. (k. 797-798) odrzucającego skargę kasacyjną, przemilczając nota bene fakt, że Sąd Najwyższy postanowieniem z 22 lipca 2008 r. oddalił jego zażalenie na to postanowienie. Tak więc brak jest korelacji między wskazaną podstawą skargi, a podanymi okolicznościami, które miałyby ją uzasadnić, co czyni zasadnym jej odrzucenie.

Powód złożył zażalenie na postanowienie Sądu Apelacyjnego z 11 marca 2010 r., zaskarżając je w całości. W uzasadnieniu zażalenia stwierdził, że stanowisko Sądu Apelacyjnego nie jest słuszne, gdyż od początku istniała niezgodność art. 130² § 3 k.p.c. i 370¹ k.p.c. z obowiązującą Konstytucją, a ponadto, że nie mógł powołać się na nią wobec panujących błędnych i niezgodnych z Konstytucją zapatrywań co do mocy prawnej rygorów zawartych w przepisach wyżej powołanych. Podstawa wznowienia – art. 403 § 2 k.p.c. została zatem jego zdaniem nie tylko należycie wskazana, ale i uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest nieuzasadnione i podlega oddaleniu.

Przede wszystkim należy stwierdzić, że zgodnie z art. 399 k.p.c. zaskarżeniu skargą o wznowienie postępowania podlegają sprawy zakończone prawomocnym wyrokiem. Wyjątek przewidziany jest w art. 399 § 2 w związku z art. 401¹ § 2 k.p.c., gdzie stanowi się, że postępowanie może być wznowione również w razie zakończenia go postanowieniem, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie.

Skarga powoda o wznowienie postępowania została skierowana przeciwko prawomocnemu wyrokowi Sądu Apelacyjnego z 5 grudnia 2007 r., uzasadnienie skargi odnosi się natomiast do postanowienia Sądu Apelacyjnego z 26 marca 2008 r. odrzucającego skargę kasacyjną. Tym samym słusznie Sąd uznał, że skarga nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia, gdyż z samego jej uzasadnienia wynikało, że podnoszona podstawa faktycznie nie występuje.

Ponadto należy stwierdzić, że art. 130² § 3 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego w zakresie, w jakim przewidywał, że sąd odrzuca nieopłacone zarzuty od nakazu zapłaty, wniesione przez adwokata, radcę prawnego lub rzecznika patentowego, bez uprzedniego wezwania do uiszczenia należnej opłaty, został przez Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z 14 września 2007 r. SK 47/07 uznany, wbrew sugestiom powoda, za zgodny z art. 45 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 oraz w związku z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Został on co prawda uchylony przez ustawę z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy - kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 234, poz. 1571), jednak zgodnie z art. 8 ust. 1 tej ustawy jest nadal stosowany - po jego uchyleniu - do spraw wszczętych przed dniem 1 lipca 2009 r.

Tym samym, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.